

ՅԱԼԵՐԺՈՒԹԻԼՈՒՄ

Յալերժոռի՛ն անսահման , վայրկեանները շուտափոյթ՝
 Որ կը յայտնեն սըրընծաց ժամանակին լուռ քայլերն ,
 Քեզ համար չեն : Պետութիւնդ ահեղաշուք եւ անփոյթ ,
 Դարէ ի դար անփոփոխ , միշտ կը տեսէ հոյակերտ :
 Միտքն հոն հասնիլ չի կրնար , ուր կ'իյոյանան գմբէժներդ .
 Ամպերու մէջ , մթութեան , հսկայ սիւներդ կը հանգչին :
 Ես քեզ չափել չեմ կրնար , պիտ' ոճիր մը թուէր գերդ
 Կորզել խորին գաղտնիքդ , եւ կամ քողդ խաւարտչին
 Վերցընելու յանդգնիլ՝ ձեռքերով պիղծ ու շնչին :

Աւերակներ՝ դըրուծեանց նշխարներ են , արեւներ
 Դարերու կարծ միջոցին կը շողան , ու ա'լ չիկան :
 Կը քայքայուին աշխարհներ , արարչութիւնն իսկ աւեր
 Կը դառնայ , ու անկից վերջ կը մոռցուի յաւիտեան :
 Սեւայն դո՛ւ , միշտ անփոփոխ , չես խորհիր այս կործանման .
 Երկինք հեղ մ'ալ կը խօսի որոտումով , կը զարթնու
 Ցնցըլելով միջոցը : Եթերին մէջ կը սուրան
 Նոր աշխարհներ՝ առլցուն նոր սերմերով կ'նստառու ,
 Եւ կը գծեն շրջանը իրենց հյօր , ահարկու :

Տարիքդ է միշտ մանկութիւն , մանկութիւնդ՝ խոր ծերութիւն ,
 Վերջաւորում ոչ երբէք , սկիզբ , ծագում ամէն պահ
 Լայնածաւալ էջերուդ վըրայ գրուած ունիս դուն :
 Նախապէս ինչ որ էիր , անփոփոխ ողջն ես հիմա ,
 Ու պիտ'ի ըլլաս շարունակ : Թէեւ վսեմ ու անմահ
 Կըզգամ ինքզինքս , բայց արուստ ու աննշան շիւղ մ'իբրեւ
 Կ'անէանամ սոսկումէս , մեծութիւնդ երբ միտքս կ'իյնայ ,
 Ու կը ծրուիմ , փառահեղ Յալերժոռի՛ն , քու առջեւ ,
 Աստուծոյ հետ տարեկից , համագոյ եւ մշտատես :

Ժամանակըս մինչեւ որ դադրի՝ քեզի հետ կ'երթամ ,
 Ու կը կանգնիմ քեզի հետ , անոր ծայրին մօտ վերջին :
 Կը կրկնուին բիւրաւոր տարիները բիւր անգամ ,
 Բայց քեզի հետ դէպ յառաջ կը թաքնուիմ տակաւին :
 Հիմա , այլեւս չեմ լսեր ձայնը անվերջ ծիծումին
 Ժամանակին կոհակաց , որ կը փշրին ձախ ու աջ
 Եզրին վըրայ մեր երկրին : Եւ լալօնը ցաւագին —
 Մեռնող , անցնող աշխարհաց հոգեհանգիստ տխրաւաջ —
 Ա'լ չի լուծիր , սակայն դուն դեռ կ'ընթանաս դէպ' յառաջ :

Պիտ' ուզէի յաւիլ ես' անջրպետէն այդ մեծին ,
 Կարօտակէզ , խուզարկու աչքերով' այն կարճատեւ
 Վայրին վերայ , ուր տեսայ պայծառ աչքը աւօտին ,
 Որ իմ խոնարհի հիւղակիս ոսկեժպիտ տար բարեւ ,
 Եւ հրանոյքն որ թեւածէր զըւարթ կեանքիս իմ վերեւ :
 Այն տեղն հիմա կերեւնայ հիւլէի մը չափ չնչին ,
 Պահ մ'ալ , ահա' , կ'անհետի : Անոր ստուերն իսկ թեթեւ
 Աչքերս այլեւս չեն զատեր' մէջն աւերմանց մութ շեղջին
 Աշխարհներու' քանդուած հրամանովն Արարչին :

Ժամանակ—լա՛ւ , ժամանակն ի՞նչ կարժէ քովդ , եմէ ոչ
 Լոկ խորհուրդ մը սըլացիկ , դարերու քով բերաւոր ,
 Արեւնեւոր աւիշամար քով իբրեւ լոյս մը դողդոջ ,
 Անհունուեան ոստանին սոսկ մէկ թելը նրբուր ,
 Ու կամ խից մը , որ կ'ուզէ կշռել աշխարհը բոլոր :
 Իր էութիւնն , անունն իսկ , դարձեր է այժմ անծանօթ ,
 Պուլ տըւած է զայն ալիքդ , ու փաթեթըւած ցուրջն անոր
 Գարեբու մութ վերարկուդ' նսեմութեան մէջ աղօտ :
 Ժամանակ—լա՛ւ , ժամանակն ի՞նչ կ'արժէ որ քեզի մօտ :

Պոսքոն

Տ. Մ. ԱՐՇԱԿ

ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆ

Ֆարմանի Ասմանի

Հ Ր Ա Տ Ա Ր Ա Կ Ե Ց

ՁԵՆԵՐԻՖ Մ Ա Ք Լ Է Ր

Համբաւ ելաւ սպաննան Փօլաթին , եւ կոչի
 զՅարման մանուկն քաղաւորն , եւ արկանե զնա
 ի բանս , զի մի յանկարծակի սպանցեն ընկե-
 րակիցն Փօլաթին :

Վաղիւն ելան տեսան զՓօլաթն ըսպանած ,
 Ի մէջ ճանապարհին եւ ջարեցուցած
 Եղեւ խրոսովութիւն ի մէջ դիւերոաց ,
 Զի էր նա զլիաւոր շատ արանք քաջաց :

(fol.63) Զարմանան(1) եւ ասեն՝ Քաջս ո՛վ յաղ-
 թեւ է ,

Կամ առիւծիս առիւծ ո՛վ հանդիպել է .
 Ով զգորա(2) զօրութիւն ոչինչ տեսաւ չէ .
 Անյաղթ ուժ նա ունէր որ զգա ձրգել է :

Երթան թաղաւորին այնն լրանլի ,
 Թէ քո քաջ պահաւան Փօլաթն ի Հընդի
 Գլտաք ըզնա սպանած ի յանկարծակի ,
 Զգիտնը թ'ինչ հանդիպել ի յայս դիւերի :

Ասան թաղաւորին՝ Քաջս ո՛վ աղթել է ,
 Թէ ոչ Ֆարմանն է որ զուժըն տեսել է .
 Խրկէ մեծ թաղաւորն զմանուկը կոչէ ,
 Նա ճարտար ընկերօքն առ ինքն հասանէ :

Մտնու մօտ ի յարջայն երկիր պահանէ ,

(1) Ձեւ , մէջ՝ Ֆարմանն . (2) Ձեւ , մէջ՝ զգաւա :